

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระราชทานพระราชดำรัส เนื่องในโอกาสปีเด็กสากล 1 มกราคม 2522 ความตอนหนึ่งว่า

“...เด็ก เป็นผู้ที่จะได้รับช่วงทุกสิ่งทุกอย่างต่อจากผู้ใหญ่ ดังนั้น เด็กทุกคนจึงสมควร และจำเป็น ที่จะต้องได้รับ การอบรมเลี้ยงดูอย่าง ถูกต้องเหมาะสม ให้มีศรัทธามั่นคงใน คุณความดี มีความประพฤติเรียบร้อย สุขจิต และมีปัญญา ฉลาดแจ่มใสในเหตุผล...”

จากพระราชดำรัสที่ได้ัญเชิญมานี้จะเห็นได้ว่า “เด็กและเยาวชน” คือ ทรัพยากรบุคคล ที่จะเป็นกำลังหลักของชาติ และเป็นทรัพยากรส่วนสำคัญของประเทศ และจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคตต่อไป ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญแก่เยาวชน

ประเทศไทยมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2505 ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง เช่นทรัพยากร แรงงาน และกำลังคน ฯลฯ เยาวชนถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีชีวิต (Human Capital) ที่เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ การที่ประเทศจะพัฒนาเศรษฐกิจที่ดีสังคมก็ดี จะต้องพัฒนาตัวบุคคลให้ดีเสียก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานนำไปสู่การพัฒนาสิ่งอื่น สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้คำนึงถึงความสำคัญของการพัฒนากำลังคนโดยเน้นหนักในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เนื่องจากเยาวชนเป็นตัวแทนระดับแรก ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และเป็นทรัพยากรที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาและเป็นผู้กำหนดอนาคตของชาติไว้ (สถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517, น. 96)

เมื่อสังคมมีความเจริญเติบโตและพัฒนา ย่อมมีปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ตามมาด้วย และปัญหาหนึ่งที่สำคัญที่สังคมไทยกำลังเผชิญอยู่ก็คือปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำผิด ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญที่ควรได้รับความสนใจจากทั้งในส่วนของรัฐบาลและเอกชนอย่างยิ่ง เนื่องจากเยาวชนเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญที่สุดของประเทศ ถ้าเยาวชนได้พัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ จะมีผลต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ (วารุณี ฐิริสินสิทธิ์, 2531, น. 21)

นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำผิด เป็นเรื่องที่อารยประเทศทั้งหลายให้ความสนใจกันมาก และนับวันจะยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเหตุที่กรณีเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดมีอัตราสูงขึ้นกว่าเดิม หรือลักษณะความผิดนับวันจะเพิ่ม

ความร้ายแรงไปทุกที (สุพิตรา สุภาพ, 2523, น. 29) มีเด็กวัยรุ่นจำนวนมากที่ประพฤติดนเป็นนักเลง ส่อไปในทางอันธพาล มีกิริยาแข็งกระด้าง ก้าวร้าว วาจาสามหาว หยาบคาย บ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งกายและอาภรณ์ที่สะดุดตาแก่ผู้พบเห็น ชอบมั่วสุมกันอยู่ตามที่ชุมชน โดยเฉพาะตามโรงภาพยนตร์ ร้านขายอาหาร เครื่องดื่ม สถานเริงรมย์ ตั้งเป็นอั้งยี่หรือช่องโจร บ้างก็จับกลุ่มสูบบุหรี่ ดื่มสุรา ดิฉะยากระตุ้นประสาทหรือยาเสพติด ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท พกมีด พกปืน พกกระเป๋ เมื่อมีเรื่องไม่พอใจเกิดขึ้นก็ยกพวกเข้าตีกัน ทำร้ายกัน (สุชา จันทรเฒ, 2532, น. 4)

ตารางที่ 1.1

จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามอายุ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540-2549

หน่วย : คดี

อายุ	ปี พ.ศ.									
	2540	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549
7-14 ปี	5,172	5,670	5,316	5,183	1,849	4,496	4,313	5,177	5,872	8,078
15-18 ปี	25,496	32,802	32,072	30,256	29,599	30,789	25,602	28,131	30,208	40,140
รวม	30,668	38,472	37,338	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218

ที่มา: กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, <http://www2.djop.moj.go.th>

จากตารางสถิติแสดงจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามอายุ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540-2549 จะเห็นว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของคดีมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องยกตัวอย่างในปี พ.ศ. 2546 มี 29,915 คดี และเพิ่มสูงขึ้นเป็น 48,218 คดีในปี พ.ศ. 2549 จากสถิติจะเห็นได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมส่วนใหญ่อยู่ที่ช่วงอายุ 15-18 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่น

ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิด เป็นปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นทุกสังคม อาชญากรรมจำนวนมากที่เป็นผลมาจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเพราะเด็กและเยาวชนมีจำนวนมาก (โกศล วงศ์สวรรค์, สุธิลา ตูลยะเสถียร, สถิต วงศ์สวรรค์, 2537, น. 232) ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษาอาชีวะ เป็นหนึ่งปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนในปัจจุบัน เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยที่ย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว เป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง

ซึ่งมีผลกระทบกระเทือนต่อความเจริญทางด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น อารมณ์หวั่นไหวง่าย เต็มไปด้วยความเพ้อฝัน มีอุดมคติสูงส่ง (สุพัตรา สุภาพ, 2541, น. 16) มักมีปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจตนเอง มีความสับสนในบทบาทของตัวเอง จึงมักถูกกลุ่มชักจูงได้ง่าย เนื่องจากเด็กต้องการการยอมรับจากกลุ่ม (พรพิมล เจียมนาครินทร์, 2539, น. 253)

การทะเลาะวิวาทนับเป็นปัญหาที่มีความสำคัญปัญหาหนึ่งของการแก้ไขปัญหานักเรียน ในปัจจุบันการทะเลาะวิวาทของนักเรียนมีตั้งแต่ชั้นเรียนเดียวกัน ระหว่างชั้นเรียน ไปจนถึงระหว่างโรงเรียน (วิรัตน์ กลิ่นสุบรรณ, 2523, น. 34) ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากการก่อการทะเลาะวิวาทของเด็กและเยาวชนระดับอาชีวศึกษาก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมามากมายนอกจากจะทำให้สังคมต้องเดือดร้อนแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อประชาชนหรือบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องจนเป็นเหตุให้บาดเจ็บ พิการ หรือเสียชีวิต อีกด้วย รัฐบาล และหน่วยงานต่าง ๆ พยายามหาสาเหตุและวิธีป้องกันและแก้ปัญหานี้อย่างต่อเนื่อง

จุดเริ่มต้นของการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษาในสังคมไทยเริ่มมาจากการแข่งขันกีฬานักเรียน ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการจัดให้มีการแข่งขันกีฬานักเรียนเป็นประจำทุกปี ได้มอบหมายให้กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการรับผิดชอบในการแข่งขัน โดยเน้นเรื่องการเมืองน้ำใจนักกีฬา (Sporting Spirit) เป็นสำคัญ ซึ่งเป็นที่ยอมรับของนักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องแต่การแข่งขันกีฬาในระยะแรก ๆ ยังไม่บรรลุนิติบุคคลเท่าที่ควรนัก โดยเฉพาะนักเรียนที่เกรงและมักอยู่ในกลุ่มแพ้มักชอบก่อเหตุทะเลาะวิวาทหลังจากเสร็จสิ้นการแข่งขัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการชกต่อยกัน

ต่อมากการสร้างประเพณีการตีกันแบบเป็นศัตรูคู่อาชญาประจำโรงเรียนนั้นน่าจะเป็นการทะเลาะวิวาทของโรงเรียนปทุมวันกับอุเทนถวาย ซึ่งทำให้เกิดการแบ่งฝ่ายของอาชีวะออกเป็นช่างกลกับช่างก่อสร้าง มูลเหตุดั้งเดิมเกิดจากการแข่งขันกีฬานักบอลในประมาณปี 2511-2512 ที่สนามกีฬาแห่งชาติ การทะเลาะวิวาทในครั้งนั้นเป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงมาก มีการใช้ระเบิดขวดขว้างปาใส่กัน และมีการระดมกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมากมาระงับเหตุ มีการขนย้ายนักศึกษาออกคนละประตู ซึ่งในช่วงนั้นบ้านเมืองอยู่ภายใต้กฎอัยการศึกมีการปกครองแบบเผด็จการ บ้านเมืองมีความสงบพอสมควร การยกพวกตีกันหรือประท้วงเป็นสิ่งที่ประชาชนไม่คุ้นเคย เพราะฉะนั้นเหตุการณ์และความรุนแรงที่เกิดขึ้นแม้จะไม่มี ความเสียหายทางด้านชีวิตและทรัพย์สินมากนัก แต่ในแง่ของการรับรู้ของเหตุการณ์ของประชาชนถือได้ว่าเป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งมีผลทำให้เกิดการแบ่งพวกนักเรียนอาชีวะออกเป็น 2 พวกทันทีคือ พวกนักเรียนอุเทนถวาย เรียกว่า “ช่างก่อสร้าง” และพวกนักเรียนปทุมวัน เรียกว่า “ช่างกล” (เกษมศักดิ์ ภูมิศรีแก้ว อ้างถึงใน วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์, 2544, น. 2)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงเป็นสาเหตุของการก่อเหตุทะเลาะวิวาทต่อมาอีกหลายครั้ง ปัญหาการเรื่องการทะเลาะวิวาทนี้เกิดขึ้นกับนักเรียน นักศึกษาโดยทั่วไป และโดยเฉพาะความรุนแรงเกิดขึ้นมากในนักเรียนสายอาชีพ (ผ่องพรรณ แววิเศษ, 2534, น. 1) ปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างกลุ่ม หรือที่เรียกกันว่ายากพวกตีกัน กลายเป็นปัญหาของสังคมไทยที่มีการหวั่นเกรงกันว่า วิกฤตการณ์ของสังคมและเทคโนโลยีสมัยใหม่อาจทำให้รูปแบบการทะเลาะวิวาททวีความรุนแรงยิ่งขึ้น จากอดีตที่นักเรียนทะเลาะกันเพียงแค่การชกต่อย หรือตีกันด้วยไม้ เริ่มเปลี่ยนเป็นการใช้มีด ใช้เหล็ก ใช้ปืน ในอนาคตอาจยิ่งใช้อาวุธร้ายแรงมากขึ้นเนื่องจากสังคมมีความรุนแรงและมีสิ่งยั่วยุต่าง ๆ มาก นอกจากนั้นปัจจัยด้านครอบครัวที่มีปัญหาเพิ่มมากขึ้น จะยิ่งทำให้เกิดเรื่องรุนแรงเพิ่มได้มาก ซึ่งส่วนใหญ่เด็กนักเรียนที่ยากพวกตีกันจะเป็นกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาอายุประมาณ 15-18 ปี ในกลุ่มช่างกลกับช่างก่อสร้าง (พรพิมล เจียมนาครินทร์, 2539, น. 252)

ปัญหาการทะเลาะวิวาทและทำร้ายร่างกายกันในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา หรือกับกลุ่มชน ปัญหานี้ได้สร้างความเสียหายเป็นอย่างมาก บางครั้งสูญเสียทั้งชีวิตทรัพย์สิน เป็นการก่อความไม่สงบขึ้น ซึ่งอาจจะทั้งในและนอกสถานศึกษา เช่นสนามกีฬา และสถานบริการต่าง ๆ เป็นต้น การก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันส่วนใหญ่จะก่อเหตุกันนอกสถานศึกษา มีการปะทะกันเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ในบางครั้งมีการเตรียมการล่วงหน้ามาก่อน ทำให้มีการพกพาอาวุธ เช่นมีด ระเบิด เหล็กฟุต ฯลฯ บางรายมีการดัดแปลงอุปกรณ์การศึกษามาเป็นอาวุธ โดยจัดเตรียมไว้ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน จนได้รับบาดเจ็บ บางรายถึงแก่ชีวิต (สมศักดิ์ เกียรติदानุสรณ์, 2533, น. 32)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาและได้มีการวางแผนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคณะรัฐมนตรีสภาพเด็กเยาวชน และสตรีสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้จัดโครงการอบรมเชิงปฏิบัติการสร้างเครือข่ายทูตอาชีวศึกษา เพื่อระวังป้องกันและแก้ไขปัญหามทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวง กำหนดความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 โดยห้ามนักเรียนนักศึกษา ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกายผู้อื่น เตรียมการหรือกระทำการใด ๆ อันน่าจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย หรือขัดศีลธรรมอันดีของประชาชน สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นเช่นกัน และได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการศูนย์ปฏิบัติงานป้องกันนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุดังกล่าว และเสริมสร้างความสามัคคีกันให้กับนักเรียนนักศึกษาอาชีวศึกษา

แม้หน่วยงานต่าง ๆ จะทำการหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหามทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา แต่ปัญหาการทะเลาะวิวาทก็ยังคงเกิด

ขึ้นอย่างต่อเนื่อง และยังคงเป็นปัญหาที่ทุกฝ่ายยังให้ความสนใจและต้องการหาสาเหตุของการเกิดปัญหาดังกล่าว และยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนได้ว่ามาจากสาเหตุใด

ปัญหานำวิจัย

1. พฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษามีลักษณะอย่างไร
2. นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษารับรู้ในเรื่องการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันอย่างไร
3. นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษามีทัศนคติต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทอย่างไร
4. นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษามีแนวโน้มที่จะก่อเหตุทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันมากน้อยเพียงใด
5. นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษามีข้อเสนอแนะ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
2. เพื่อศึกษาการรับรู้ของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน
3. เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน ของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
4. เพื่อศึกษาแนวโน้มพฤติกรรมของนักเรียนนักศึกษาที่จะก่อเหตุการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษา
5. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน

ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน ของนักเรียนนักศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค ระดับอาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา และ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร และ สมุทรปราการ เท่านั้น

นิยามศัพท์

1. ทัศนคติ หมายถึง การประเมินทางบวก กลาง ลบของนักเรียนนักศึกษาระดับ อาชีวศึกษาต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน เป็นความรู้สึก อารมณ์ โดยรวมของ นักเรียนระดับอาชีวศึกษา ที่เป็นทางบวก กลาง ลบ หรือสับสน เป็นกลาง ต่อด้าน พฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาทัศนคติที่ เกี่ยวข้องกับ สถาบัน กลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง การรักษาศักดิ์ศรี ของนักเรียนนักศึกษาด้วย

2. พฤติกรรมการทะเลาะวิวาท หมายถึง การทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน ของนัก เรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา การทำร้ายโดยใช้กำลังร่างกาย หรือใช้อาวุธ ทำร้ายผู้อื่น ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ระหว่างนักเรียนนักศึกษาต่างสถาบันกัน อันเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ ทั้งบาดเจ็บ บาดเจ็บสาหัส หรือ เสียชีวิต รวมทั้งศึกษาถึงความถี่ เหตุผล และระดับความรุนแรง ของการทะเลาะวิวาท

3. นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่เป็น นักเรียนนักศึกษาประเภทวิทยาลัยเทคนิค ทั้งนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

4. การรับรู้ หมายถึง การตีความหมายเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของ นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาการรับรู้ที่ เกี่ยวข้องกับ สถาบัน กลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง การรักษาศักดิ์ศรี ของนักเรียนนักศึกษาด้วย

5. แนวโน้มพฤติกรรม หมายถึง แนวโน้มที่นักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาจะก่อ เหตุการณ์ทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบัน โดยใช้กำลังร่างกาย หรือใช้อาวุธทำร้ายตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยศึกษาแนวโน้มที่จะเข้าร่วมก่อเหตุทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันในอนาคต ทั้งนักเรียนนักศึกษา ที่มีประสบการณ์ในการทะเลาะวิวาท และไม่เคยมีประสบการณ์การทะเลาะวิวาท

6. ข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคารวะเลาะวืวาท หมายถึง ข้อเสนอแนะหรือความคิดเห็นของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคารวะเลาะวืวาทระหว่างสถาบัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบรูปแบบพฤติกรรม ทศนคคิ แนวโน้มพฤติกรรม การรับรู้ และข้อเสนอแนะความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมการทะเลาะวิวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา
2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคารวะเลาะวืวาทระหว่างสถาบันของนักเรียนนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา